

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 485/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Viktorom Mlynekom, advokátom, Štúrova 43, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Svk 1/2021 z 27. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný úrad Nitra, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií rozhodnutím č. OU-NR-OCDPK-2018/037511 z 10. októbra 2018 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa“) potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 439/2018-2246-02-Žá z 13. júna 2018, ktorým bolo stavebníkovi [REDAKOVANÉ] vydané stavebné povolenie pre stavbu [REDAKOVANÉ]

██████████ v rozsahu tam uvedených objektov (ďalej len „stavebné povolenie“), pričom vlastníkom pozemkov, na ktorých sa má stavba vybudovať, je stavebník ██████████ a vlastníkom pozemkov evidovaných na ██████████, k. ú. ██████████ je spoločnosť ██████████

3. Sťažovateľ podal správnu žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia správneho orgánu druhého stupňa. Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 11 S 256/2018-344 z 23. septembra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu zamietol ako nedôvodnú.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal, že napadnutému stavebnému konaniu nepredchádzalo územné konanie, pričom § 32 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) na uvedenú situáciu nemožno aplikovať, pretože nejde o povoľovanie strategického parku, ale len povoľovanie významnej investície realizovanej v rámci strategického parku. Strategický park podľa jeho tvrdenia nie je obsiahnutý v Územnom pláne mesta Nitra a zároveň ide o stavbu, ktorá je súčasťou strategického parku. Namietal tiež, že strategický park nebol posúdený z hľadiska vplyvov na životné prostredie, čo malo predchádzať zisťovaciemu konaniu na zámer „*Automotive Nitra project*“. Poukázal tiež na to, že v prípade strategického parku, ktorého súčasťou je povoľovaná stavba, je povinné viesť zisťovacie konanie bez akýchkoľvek ďalších determinantov. Takisto namietal nepríslušnosť prvostupňového správneho orgánu, argumentujúc tým, že ide o uskutočnenie stavby, ktorá je významnou investíciou, preto v zmysle § 117b stavebného zákona mal byť príslušný okresný úrad v sídle kraja.

5. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol. V relevantnej časti odôvodnenia, reagujúc na uplatnené námietky po ich preskúmaní, konštatoval, že nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v rozsudku krajského súdu (bod 51), keďže v kasačnej sťažnosti boli namietané, namietal v zásade tie isté skutočnosti, s ktorými sa náležite už vysporiadal krajský súd. K namietanej miestnej nepríslušnosti správneho orgánu uviedol, že povoľovaná stavba je súčasťou a je zahrnutá vo výraze „príprava územia“ na zabezpečenie realizácie strategického parku, konkrétne súvisí s výstavbou pozemných komunikácií (bod 53). K námietke, že mal byť aplikovaný § 117b stavebného zákona, najvyšší súd konštatoval, že označené ustanovenie sa týka významnej investície samotnej, a nie prípravy naň, preto nemožno hovoriť o aplikabilite predmetnej normy v prejednávanej veci (bod 55). S námietkou absentujúceho územného konania v dôsledku nesprávnej aplikácie § 32 ods. 2 stavebného zákona sa najvyšší súd vysporiadal tak, že táto pre vydanie stavebného povolenia relevantná nebola z dôvodu, že podľa zákona č. 254/2015 Z. z., ktorým bol novelizovaný § 35 ods. 2 stavebného zákona, sa územné rozhodnutie nevyžaduje a stavba je umiestnená v súlade s platnou územnoplánovacou dokumentáciou obce ██████████ (bod 56). K námietke zisťovacieho konania uviedol, že je nedôvodná preto, že predmetom napadnutého konania nie je preskúmanie zákonnosti rozhodnutí o posudzovaní vplyvov strategického parku Nitra na životné prostredie, ale posúdenie zákonnosti vydaného stavebného povolenia, ktoré v zmysle 54 stavebného zákonníka správny orgán v rámci svojej kompetencie posudzoval (bod 58).

II. Argumentácia sťažovateľa

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý nedáva riadne a dostatočné odpovede na sťažovateľove argumenty obsiahnuté v kasačnej sťažnosti, čím porušuje jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podrobne opisuje priebeh konania a opakuje svoje námietky prednesené v konaní pred správnymi súdmi s tým, že na ne podľa svojho presvedčenia nedostal zo strany konajúcich súdov relevantné odpovede.

7. Podľa názoru sťažovateľa výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie musí byť v súlade s ústavou a v jeho veci je odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu neakceptovateľné, nepresvedčivé, pretože je tam rozpor medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi. Rovnako najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa rozhodol arbitrárne, keďže sa vo svojich záveroch obmedzil len na konštatovanie výsledkov bez logického vysvetlenia ich interpretácie. Podľa názoru sťažovateľa odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v rámci jeho výhrad a námietok vznesených v kasačnej sťažnosti svedčí o tom, že najvyšší súd nedal uspokojivé odpovede na jeho argumentáciu v súvislostiach.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

III.1. K namietanému porušeniu procesných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

9. Ústavný súd sa v rozsahu svojej právomoci z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (pozri bod 5 tohto uznesenia) presvedčil, že sťažovateľovo tvrdenie o nedostatku jeho odôvodnenia neobstojí. Najvyšší súd priliehavo, logicky a dostatočne reagoval na sťažnostnú argumentáciu

obsiahnutú v kasačnej sťažnosti sťažovateľa a vysporiadal sa so všetkými ťažiskovými otázkami podstatnými pre rozhodnutie o prejednávanej veci.

10. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom označených procesných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu ostatných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

11. Sťažovateľ v sťažnosti neodôvodnil a nevysvetlil, v čom má spočívať zásah do jeho práva vlastníť majetok napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Sťažnosti v tejto časti chýba podstatná náležitosť podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to odôvodnenie porušenia označených práv, ktoré vzhľadom na povahu nedostatku v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu nie je odstrániteľný doplnením sťažnosti na základe výzvy na odstránenie nedostatkov podľa § 56 ods. 3 ústavného súdu (I. ÚS 155/2019, II. ÚS 138/2019, III. ÚS 87/2019).

12. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.3. Obiter dictum:

13. Ústavný súd si v závere kladie otázku (vychádzajúc z výsledkov vlastnej rozhodovacej činnosti o sťažnostiach sťažovateľa, pozn.), čo núti sťažovateľa opakovane podávať ústavné sťažnosti proti rozhodnutiam správnych súdov, v ktorých opakovane namieta a uplatňuje tie isté argumenty a výhrady, na ktoré už viackrát dostal relevantné a ústavnokonformné odpovede, a to zo strany všeobecných súdov a v neposlednom rade aj ústavného súdu.

14. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu